

Nos últimos días, as turbulencias volven sacudir con forza a economía mundial: O futuro de Grecia sigue pendente dun fío, as axencias de cualificación de riscos veñen de rebaixar a débeda irlandesa e portuguesa ó nivel de “bono lixo”, e a prima de risco de Italia e o Estado español disparouse. E a burguesía prepárase para lanzar unha ofensiva salvaxe contra a clase traballadora para cargar sobre as nosas costas o peso da crise. É urxente preparar xa a defensa. Realmente, as condicións de vida de toda unha xeración están en xogo.

Os antecedentes

En maio do ano pasado o Goberno central decidiu dar por finalizado o seu discurso sobre “non facer pagar a crise ós febles” e lanzouse a cumprir obedientemente os ditados da burguesía. A súa ofensiva antiobreira (primeiro o recorte salarial ós empregados públicos, despois a contrarreforma laboral para abaratar e facilitar o despedimento) obrigou ós dirixentes de CCOO e UGT a convocar a folga xeral do 29 de Setembro, que tivo un seguimento masivo en Galiza, sendo unha das zonas do Estado onde acadou un maior éxito.

O Goberno non recuou e mantivo a contrarreforma laboral. O 29-S podía ser o inicio dunha rebelión social que frease os ataques da burguesía se os dirixentes sindicais lle tiveran dado continuidade. A posibilidade de ter provocado ese estoupido non é teórica; confirmouse este 15 de maio. E precisamente foi o medo a desencadear un movemento masivo por abaixo, no que participaron de xeito consciente milleiros de traballadores desbordando á dirección sindical, o que asustou ós dirixentes de CCOO e UGT, quen pouco despois facían todo o posible por arrefriar o ambiente e retomar os pactos e consensos co Goberno e a patronal, política que levounos a avala un ataque salvaxe como a reforma das pensións.

No caso de Galiza, un dos feitos máis salientables do último ano foi, sen dúbida, a convocatoria, por parte da CIG, da folga xeral do 27 de xaneiro para lle facer fronte a este novo ataque.

As direccións de CCOO e UGT negábanse a facer fronte ás medidas antiobreiras do Goberno e a patronal. En contraste con isto, o 27-X era unha acción na dirección correcta para defender os intereses dos traballadores e, polo tanto, os marxistas apoiámola totalmente. A convocatoria enfrontouse a varias dificultades, empezando pola actitude desmobilizadora das direccións de CCOO e UGT (que en Navantia-Ferrol incluso levou á formación dun contrapiquete o día 27). Outros aspectos tamén supuñan unha dificultade, como o feito de tratarse dunha folga autonómica para facer fronte a un ataque estatal, o feito de estar convocada por só un dos tres sindicatos maioritarios existentes no país, o medo ó despedimento nun contexto de paro masivo, e tamén certo retraso, dúbidas e titubeos da propia dirección da CIG no proceso da convocatoria.

Eses son os aspectos que hai que ter en conta e que salientan que, pese a todo, sectores clave da economía galega, fundamentalmente o sector naval vigués, pararan a súa actividade o 27-X.

Os milleiros de persoas que acudimos ás manifestacións do 27 pola mañá (en horario laboral) evidencian que, pese a que moitas empresas permaneceron abertas, houbo un número significativo de traballadores en todas elas que secundaron a folga.

15-M: o estoupido de indignación social

Con todo, os ataques á clase traballadora sucedíanse. Os dirixentes de CCOO e UGT non só non daban unha resposta, se non que avalaban os ataques. Pola súa banda, a dirección

da CIG, trala convocatoria da folga de xaneiro, tampouco foi quen de canalizar o gigantesco descontento acumulado.

E se a mocidade e a clase traballadora tiñan o camiño da loita sindical bloqueado, no terreo electoral tampouco había nada atractivo. Este bloqueo, tanto no terreo sindical como electoral, provocou que, dun xeito accidental, o enorme malestar social atopase unha vía de expresión a través da mobilización directa na rúa, no movemento 15-M. Este movemento reflicte a enorme disposición das masas á loita e un crecente cuestionamento do sistema capitalista. A pesar das mensaxes confusas dalgúns dos seus promotores, que fan bandeira do apoliticismo, o certo é que este movemento reflicte as condicións extraordinariamente maduras para que un programa xenuinamente socialista teña hoxe unha audiencia de masas.

Tras as masivas manifestacións do pasado 19 de Xuño, nas que participaron cerca dun millón de persoas en todo o estado, a idea da folga xeral converteuse nun eixo central do movemento 15-M. Unha folga xeral, convocada polos sindicatos baseándose no impulso do movemento 15-M e as manifestacións do 19-X, sería unha folga moi distinta. A posibilidade de utilizar as asembleas de barrio como comités de acción para estender a loita a cada recuncho de cada cidade, en coordinación cos comités de empresa e delegados sindicais, faría que esta folga xeral tivese un seguimento histórico.

Perspectivas

A irrupción do movemento 15-M cambiou a situación política e social en todo o Estado español. Hoxe, o ambiente social para a convocatoria dunha folga, e para facer fronte ós ataques da burguesía, é moito máis favorable. Os dirixentes sindicais, empezando pola CIG, deben aproveitar esta situación

Tralos meses de escasa actividade que seguiron á folga xeral de xaneiro, a CIG convocou manifestacións en protesta pola dramática situación que atravesaba o sector naval e en contra da reforma da negociación colectiva asinada polo Goberno, así como unha marcha de desempregados a Compostela. Nesa marcha, Suso Seixo anunciou á convocatoria de manifestacións en Outubro para preparar unha nova folga xeral que incluso podería ser de ámbito estatal. Ese é o camiño. Os marxistas de EL MILITANTE apoiamos sen reservas esta proposta da CIG. Hai forza e condicións para facerlle fronte ós ataques. Sería un gran paso adiante que a CIG convocase esta folga en coordinación co movemento 15-M tal e como plantexamos máis arriba e que pulase enerxicamente por estender á folga ó resto do Estado facendo un chamamento compañeiro ós traballadores e traballadoras de CCOO e UGT a loitar xuntos.

Entrando nas perspectivas, no ámbito galego o PP xa empezou a demostrar a súa verdadeira faciana: lei contra o galego, recortes no ensino público, privatización da sanidade, eliminación de porcentaxes mínimos para a venda protexida nos concellos... E é evidente que isto é só o principio.

No ámbito estatal, gañe quen gañe as próximas eleccións xerais, a perspectiva é a dun axuste económico salvaxe. Grecia está a piques de entrar en suspensión de pagos. A prima de risco de Italia e o Estado español está en máximos históricos. As axencias de calificación de débeda veñen de rebai-

xar a débeda irlandesa e portuguesa ó nivel de *bono lixo* e a banca española está absolutamente exposta á débeda lusa. A suspensión de pagos por parte de Portugal fundiría aínda máis a economía española.

Baixo o capitalismo non hai saída. Ou rompemos co sistema ou teremos lustros de desemprego masivo, desmantelamento do estado do benestar e empobrecemento drástico das masas. Esa é a única receita que teñen tanto a dereita como a socialdemocracia para saír da crise, dentro de moitos anos, en calquera caso.

E fronte a isto, temos a enorme disposición á loita para frear os ataques por parte da clase obreira e a mocidade e un fondísimo cuestionamento do capitalismo por parte de millóns... As masas árabes levantáronse contra a ditadura e a explotación. Os traballadores franceses protagonizaron no outono pasado un movemento folguístico que durou meses e onde estiveron presentes a ocupación das refinerías, as folgas indefinidas en multitude de fábricas, etc. En Grecia, trala folga xeral de 48 horas, existe nestes momentos unha auténtica situación de rebelión social, que abre ás portas á unha situación revolucionaria... Estamos entrando nun dos períodos máis convulsos da historia. A loita nos vindeiros anos será decisiva, e será internacional. Para ese escenario debemos prepararnos.

A tarefa central é achegar ás masas as ideas do auténtico socialismo, as ideas do marxismo revolucionario, que plantexan a expropiación dos medios de produción e a súa posta en funcionamento baixo o control dos traballadores, para resolver as necesidades da inmensa maioría da sociedade. Só este programa pode garantírnos unha vida digna de ser vivida. Únete á corrente marxista EL MILITANTE para loitar con nós por estas ideas.

FUNDACIÓN FEDERICO ENGELS

www.fundacionfedericoengels.org

Libros e publicacións marxistas

Podes atopalos na Feira de asociacións do Festigal e na mañá do 25 na Alameda. Tamén en:

A LIBRERIA MARXISTA

r/ Pontevedra 18, baixo (Ferrol)

Últimas novedades

<i>galego</i>	
• O Manifesto Comunista	5□
<i>castelán</i>	
• Revolución socialista y guerra civil	15□
• Escritos sobre la revolución española	15□
• Mi vida	20□
• La Internacional Comunista	22□

